

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: E.H.A. Passenheim-van Schoot

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 49 WE i 56 WE należy interpretować w taki sposób, że nie sprzeciwiają się one, aby państwo członkowskie w przypadkach, w których zagraniczne wkłady oszczędnościowe (przychody z takich wkładów) zostaną zatajone wobec jego organów podatkowych, stosowało przepis, który w celu zniwelowania braku skutecznych możliwości kontroli w odniesieniu do zagranicznych wkładów oszczędnościowych przewiduje termin, w którym można wydać decyzję określającą zobowiązanie podatkowe wynoszący 12 lat, podczas gdy w odniesieniu do wkładów oszczędnościowych (przychodów z takich wkładów), które znajdują się na terytorium kraju, gdzie istnieją możliwości skutecznej kontroli, obowiązuje termin w którym można wydać decyzję określającą zobowiązanie podatkowe wynoszący 5 lat?

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 16 stycznia 2008 r. w sprawie T-306/05 Isabella Scippacercola i Ioannis Terezakis przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 15 kwietnia 2008 r. przez Isabellę Scippacercolę i Ioannisa Terezakisa

(Sprawa C-159/08 P)

(2008/C 171/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Isabella Scippacercola, Ioannis Terezakis (przedstawiciel: B. Lombart, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji w sprawie T-306/05 Isabella Scippacercola i Ioannis Terezakis przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich doręczonego wnoszącym odwołanie w dniu 6 lutego 2008 r., oddalającego ich skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 2 maja 2005 r. wydanej na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. (⁽¹⁾), odmawiającej wszczęcia szczegółowego dochodzenia dotyczącego nadmiernych opłat pobieranych przez nowy międzynarodowy port lotniczy Ateny — Spata (Athens International Airport of Spata) posiadający pozycję dominującą w odniesieniu do:

- opłat za usługi związane z bezpieczeństwem pasażerów,
- opłat za urządzenia obsługi pasażerów;
- opłat za usługi w zakresie udostępniania miejsc parkingowych;

— obciążenie Komisji kosztami poniesionymi w ramach niniejszego postępowania i w postępowaniu przed Sądem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie utrzymują, że Sąd Pierwszej Instancji nie stwierdził, iż Komisja, odmawiając zbadania opłat pobieranych przez międzynarodowy port lotniczy Ateny — Spata (AIA) w zakresie bezpieczeństwa, urządzeń obsługi pasażerów oraz udostępniania miejsc parkingowych w związku z ich kosztami i dokonując nieprzekonujących porównań opłat stosowanych przez AIA z opłatami pobieranymi na innych europejskich lotniskach, które nie świadczą konkurencyjnych usług zgodnie z art. 82 WE, naruszyła prawo wspólnotowe określone w wyroku w sprawie 27/76 United Brands przeciwko Komisji, a ponadto że Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo wspólnotowe, gdyż nie stwierdził, po pierwsze, że Komisja nie uwzględniła wszystkich istotnych okoliczności faktycznych istniejących w okresie, gdy wydano zaskarżoną decyzję, zgodnie z wymogami określonymi w wyroku w sprawie C-119/97 Ufex i in. przeciwko Komisji, a po drugie, że Komisja oparła zaskarżoną decyzję na błędnych ustaleniach faktycznych, wskutek czego jest ona dotknięta oczywistym błędem w ocenie i nadużyciem władzy.

Wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo, ponieważ nie stwierdził, że Komisja popełniła błąd w ocenie, gdy uznała, że kontrole bezpieczeństwa nie stanowiły działalności gospodarczej i że usługi w zakresie udostępniania miejsc parkingowych nie stanowiły rynku właściwego dla celów art. 82 WE.

Jeśli chodzi o zarzucane naruszenie prawa dotyczące stosowania wobec pasażerów opłat za urządzenia obsługi pasażerów wyższych w wypadku lotów wewnątrzspółnotowych i międzynarodowych niż w wypadku lotów krajowych oraz stosowania wobec pasażerów korzystających z lotów rejsowych opłat za urządzenia obsługi pasażerów, a także opłat za usługi związane z bezpieczeństwem, które nie są nakładane na podróży korzystających z lotów czarterowych, wnoszący odwołanie utrzymują, że Sąd Pierwszej Instancji nie stwierdził, iż Komisja nie dopilnowała, by praktyki AIA nie naruszyły zasady niedyskryminacji.

Wreszcie wnoszące odwołanie twierdzą, iż Sąd Pierwszej Instancji nie orzekł, że Komisja odstąpiła od przyjętych praw i procedur, ponieważ, po pierwsze, nie wzięła pod uwagę przedstawionych przez wnoszących skargę danych liczbowych pochodzących z oficjalnych źródeł i wskazujących na stosowanie przez AIA zawyżonych cen, po drugie, przeprowadziła porównanie między opłatami pobieranymi w Spata a opłatami pobieranymi na innych europejskich lotniskach, które były nieistotne dla celów art. 82 WE, a po trzecie, wysłała do AIA wniosek o udzielenie informacji, w którym nie zbadała między innymi kosztów budowy lotniska, wydatków związanych z rejestracją i kosztów organizacji AIA.

(⁽¹⁾) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 traktatu WE (Dz.U. L 123, str. 18).